

[Lund Jensen.]

Det gælder måske her i højere grad end på andre områder, at det er svært at følge med i tidens eksplosive udvikling. Som bekendt stammer den nugældende lov fra 1937. Den har siden dengang været underkastet ændringer 6 eller 7 gange, så det er ikke underligt, at der tiltrænges en gennemgribende revision af loven. Jeg beder derfor den højtærede minister for kulturelle anliggender om at gøre sit til at fremme arbejdet i den siddende naturfredningskommission.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling. Det er nemlig en sag, der haster, hvis vi vil gøre os håb om at redde mest muligt af vort skønne land fra det skændige misbrug, vi alt for mange steder har set grelle eksempler på.

Jeg finder ingen anledning til at omtale det af socialistisk folkeparti fremsatte lovforslag. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at de ærede forslagsstillere vil erkende, at fredningssagens interesser varetages på en mere betryggende måde gennem det af den højtærede kulturminister fremsatte lovforslag end gennem det ærede medlem hr. Vivikes lovforslag.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget.

Jens Chr. Christensen: I opvarmningen til behandlingen af hele den række af lovforslag, som vi i folketinget behandler i disse dage, svingede den højtærede statsminister sig op til at citere en linje fra en af vore fædrelandssange, hvori det hedder, at de danske bebor et yndigt land, og statsministeren ønskede, at det også måtte komme til at stemme med virkeligheden. Deri tror jeg nok vi alle kan være enige. Vi kan også alle være enige i nødvendigheden af, at vi har en naturfredningslov. Jeg vil også tro, at vi er enige i, at de skiftende love, som vi hidtil har haft på disse områder, hidtil har fungeret ret tilfredsstillende, og uden at denne lovgivning har været særlig dyr for samfundet. Den har vel rundt regnet kostet 4-5 mill. kr. om året. I betragtning af de fredningsbestrebelse, vi har udfoldet, og det statsbudget, vi har i øjeblikket, er det ikke store penge.

Når denne lovgivning, som på mange

måder foretager indgreb i borgernes ejendomsret, har virket tilfredsstillende, tror jeg, det skyldes, at den til dato har bygget på vidtstrakt enighed blandt tingets politiske partier — i øvrigt en enighed, som den høje regering på et hængende hår havde sat over styr, da folketinget i 1961 behandlede den nugældende naturfredningslov. Vi husker jo alle, at regeringspartierne, efter at lovforslaget ved anden behandling havde været til kampafstemning, besindede sig og efterkom oppositionens ønsker, netop for at kunne gennemføre en lovgivning, hvorom der var bred enighed. Så blev den nugældende lov vedtaget af både regeringspartier og opposition.

Loven blev stadfæstet den 16. juni 1961, altså for mindre end 2 år siden, for så kort tid siden, at fredningsmyndighederne knap nok har færdigbehandlet de fredningssager, der var påbegyndt, inden loven trådte i kraft. Det synes derfor mærkeligt, at den høje regering har en sådan hast med allerede nu at foreslå ændringer i loven, ydermere da vi ved, at der er nedsat en kommission, hvis opgave det er at kulegrave alle de problemer, der er forbundet med naturfredningen. Regeringen påberåber sig nationalpolitiske grunde; men hvilke nationalpolitiske grunde kan man påberåbe sig, når det drejer sig om at tilgodese de formål, som skal varetages med dette lovforslag? Vil nærværende lovforslag, hvis det gennemføres, bedre end loven af 1959 — den såkaldte 5 års lov — kunne tilgodese nationalpolitiske formål?

Den væsentligste ændring, lovforslaget indeholder, er ændringen af § 22. Den nugældende § 22, stk. 2, siger, at såfremt tilladelse til udstykningen nægttes og ejendommen derved falder i værdi, er ejeren berettiget til erstatning.

Det er jo rigtigt — som det ærede medlem hr. Lund Jensen for et øjeblik siden sagde — at endnu har overfredningsnævnet ikke afgjort erstatningssager efter den nye § 22, og det er, fordi vi dårligt nok er blevet færdige med de fredningssager, der var kommet ind til overfredningsnævnet efter den gamle lov. Men jeg tror, så meget kan siges, at man i overfredningsnævnet er enig om, hvilken retningslinjer man vil følge efter den nye § 22. Meningen er, som det blev aftalt, dengang loven blev formuleret og